

Cartea lui Daniel – O sută unu

Solul Legământului: de la purificare la curățire prin foc

Jeff Pippenger

2024-02-29

Săptămâna în care Hristos a întărit legământul a reprezentat perioada de la botezul Său până când Hristos, în sanctuarul ceresc, S-a ridicat la uciderea cu pietre a lui Ștefan.

Dar el, fiind plin de Duhul Sfânt, și-a pironit privirea spre cer și a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. Și a zis: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând la dreapta lui Dumnezeu.” Atunci ei au strigat cu glas tare, și-au astupat urechile și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui. L-au scos afară din cetate și l-au ucis cu pietre; iar martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr numit Saul. Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu.” Apoi a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta.” Și, după ce a spus aceste vorbe, a adormit. Faptele Apostolilor 7:55–60.

Khi Ê-tiên bị ném đá và Mi-ca-ên đứng dậy, thì Tin Lành được truyền đến cho dân Ngoại; vì cho đến lúc ấy, Tin Lành vẫn chỉ giới hạn trong vòng người Do Thái.

„Atunci”, a spus îngerul, „El va întări legământul cu mulți timp de o săptămână [șapte ani].” Timp de șapte ani după ce Mântuitorul Și-a început lucrarea, Evanghelia urma să fie propovăduită în mod deosebit iudeilor: timp de trei ani și jumătate de către Hristos Însuși, iar după aceea de către apostoli. „La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” Daniel 9:27. În primăvara anului 31 d. Hr., Hristos, adevărata jertfă, a fost adus pe Calvar. Atunci perdeaua templului s-a rupt în două, arătând că sfințenia și însemnătatea serviciului jertfelor încetaseră. Venise vremea ca jertfa și darul de mâncare pământesc să înceteze.

„Cea de-a șaptezecă săptămână — șapte ani — s-a încheiat în anul 34 d.Hr. Atunci, prin uciderea cu pietre a lui Ștefan, iudeii au pecetluit în cele din urmă respingerea Evangheliei; ucenicii, care au fost împrăștiați de persecuție, «mergeau pretutindeni și propovăduiau Cuvântul» (Faptele Apostolilor 8:4); iar la scurt timp după aceea, Saul, persecutorul, s-a convertit și a devenit Pavel, apostolul neamurilor.” Hristos, Lumina lumii, p. 233.

În anul 34, săptămâna sacră (două mii cinci sute douăzeci de zile) s-a încheiat, iar Israelul din vechime a fost repudiat de Dumnezeu; timpul lor de probă se închisese pe deplin. În acel moment, răsplătirea împotriva Israelului din vechime pentru lepădarea legământului și pentru răstignirea Fiului lui Dumnezeu a devenit supusă judecății executive a lui Dumnezeu. Dumnezeu, în îndelunga Sa răbdare și milă, a amânat nimicirea Ierusalimului până la asediul și distrugerea din anul 66 d.Hr. până în anul 70 d.Hr.

Versetele din capitolul nouă al cărții lui Daniel, care au identificat săptămâna în care Hristos a întărit legământul, identifică de asemenea faptul că Roma păgână (domnul care va veni) urma să

nimicească cetatea și sanctuarul; însă Dumnezeu, în îndelunga Sa răbdare și milă, a îngăduit copiilor vechiului Israel timp să audă Evanghelia și să ia o hotărâre, așa cum făcuseră părinții lor în timpul perioadei de șapte ani a lucrării lui Hristos și a ucenicilor printre ei.

„Aproape patruzeci de ani după ce osânda Ierusalimului fusese rostită de Hristos Însuși, Domnul Și-a amânat judecățile asupra cetății și asupra națiunii. Minunată a fost îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu față de cei ce au respins Evanghelia Sa și L-au ucis pe Fiul Său. Pilda pomului neroditor reprezenta felul în care Dumnezeu S-a purtat cu națiunea iudaică. Porunca fusese dată: «Taie-l; de ce să mai cuprindă și pământul degeaba?» (Luca 13:7), dar mila divină îl cruțase încă puțină vreme. Încă mai erau mulți printre iudei care nu cunoșteau caracterul și lucrarea lui Hristos. Și copiii nu se bucuraseră de prilejurile și nici nu primiseră lumina pe care părinții lor o disprețuiseră. Prin propovăduirea apostolilor și a însoțitorilor lor, Dumnezeu avea să facă lumina să strălucească asupra lor; aveau să li se îngăduie să vadă cum se împlinise profetia, nu numai în nașterea și viața lui Hristos, ci și în moartea și învierea Sa. Copiii nu erau condamnați pentru păcatele părinților; dar atunci când, cunoscând toată lumina dată părinților lor, copiii au respins lumina suplimentară care le fusese acordată lor înșiși, ei s-au făcut părtași la păcatele părinților și au umplut măsura nelegiurii lor.”

„Îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu față de Ierusalim nu a făcut decât să-i întărească pe iudei în neîmpietrita lor nepocăință. Prin ura și cruzimea lor față de ucenicii lui Isus, ei au respins ultima ofertă de îndurare. Atunci Dumnezeu Și-a retras ocrotirea de la ei și Și-a îndepărtat puterea Sa înfrânătoare de la Satana și de la îngerii lui, iar națiunea a fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și-l alesese. Copiii ei disprețuiseră harul lui Hristos, care i-ar fi făcut în stare să-și supună pornirile rele, iar acum acestea au devenit biruitoare. Satana a stârnit cele mai înverșunate și mai josnice patimi ale sufletului. Oamenii nu mai judecau; erau dincolo de rațiune — stăpâniți de impuls și de o mânie oarbă. Au devenit satanici în cruzimea lor. În familie și în națiune, deopotrivă printre clasele cele mai înalte și cele mai de jos, domneau suspiciunea, invidia, ura, cearta, răzvrătirea, omorul. Nu era siguranță nicăieri. Prietenii și rudele se trădau unii pe alții. Părinții își ucideau copiii, și copiii pe părinții lor. Conducătorii poporului nu aveau putere să se stăpânească pe ei înșiși. Patimile neînfrânate i-au făcut tirani. Iudeii primiseră mărturie mincinoasă pentru a-L osândi pe nevinovatul Fiul al lui Dumnezeu. Acum acuzațiile false făceau ca însăși viața lor să fie nesigură. Prin faptele lor, ei spusese de mult: «Faceți să înceteze dinaintea noastră pe Sfântul lui Israel». Isaia 30:11. Acum dorința lor le-a fost împlinită. Teamă de Dumnezeu nu-i mai tulbura. Satana era în fruntea națiunii, iar cele mai înalte autorități civile și religioase se aflau sub stăpânirea lui.” Tragedia veacurilor, 27, 28.

Ca Solul Legământului, Hristos a lucrat mai întâi în mod exclusiv cu iudeii. În anul 34, la uciderea cu pietre a lui Ștefan, Evanghelia a mers apoi la neamuri, iar vremea judecății executive a lui Dumnezeu a sosit, deși Dumnezeu, în îndurarea Sa, a amânat acel moment cu aproximativ patruzeci de ani.

În calitate de Sol al Legământului, în împlinirea capitolului trei din Maleahi, Hristos a curățit templul de două ori. El a făcut aceasta într-o perioadă care era pusă deoparte în mod deosebit pentru poporul legământului, care atunci era trecut cu vederea și lepădat, precum și pentru aceia

care aveau atunci să devină noul popor ales. Când acea perioadă de timp s-a încheiat, a început vremea judecății executive a lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul a fost solul care a pregătit calea pentru lucrarea lui Hristos de a ridica un nou popor ales, cu care El avea să intre în legământ.

Cele două curățiri ale Templului au fost lecții ilustrative care au identificat lucrarea lui Hristos de curățire a templului sufletului. Când Solul legământului sosește pe neașteptate în capitolul trei din Maleahi, El îi curățește și îi purifică pe fiii lui Levi, cu scopul de a aduce o jertfă ca în zilele de odinioară.

Dar cine poate răbda ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va șede ca un topitor și curățitor de argint; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va purifica asemenea aurului și argintului, ca să aducă Domnului un prinos în neprihănire. Atunci prinosul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:2–3.

Maleahi capitolul trei, iar cele două curățiri ale Templului reprezintă o desăvârșire a credinței fiilor lui Levi, care este împlinită de Solul Legământului. Desăvârșirea credinței fiilor lui Levi este reprezentată prin purificarea aurului.

„Trebuie să existe, din partea tuturor acelor care au vreo influență în sanatoriu, o conformare la voia lui Dumnezeu, o smerire a eului, o deschidere a inimii față de influența prețioasă a Spiritului lui Hristos. Aurul încercat în foc reprezintă dragostea și credința. Mulți sunt aproape lipsiți de dragoste. Încrederea în sine le orbește ochii față de marea lor nevoie. Există o necesitate categorică a unei convertiri zilnice la Dumnezeu, a unei experiențe noi, profunde și zilnice în viața religioasă.” Testimonies, volumul 4, 558.

Maleahi capitolul trei, iar cele două curățiri ale templului reprezintă o desăvârșire a înțelegerii creșterii cunoștinței înlăuntrul celor înțelepți, care sunt fiii lui Levi, realizată de Solul legământului. Desăvârșirea fiilor lui Levi este reprezentată prin curățirea argintului.

Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, ca argintul încercat într-un cuptor de pământ, curățit de șapte ori. Psalmul 12:6.

Mesagerul Legământului trebuia să-i curățească pe fiii lui Levi, ca pe argint și pe aur. Cuvântul lui Dumnezeu este cel care curățește, căci a fi curățit înseamnă a fi îndreptățit și sfințit.

Sfîștește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Ioan Botezătorul a fost solul care a pregătit calea pentru Solul Legământului în prima împlinire a capitolului trei din Maleahi, iar solia lui, în această privință, a avut un caracter împătrit. Lucrarea sa a inclus identificarea lucrării de curățire care urma să fie împlinită de Solul Legământului și faptul că lucrarea de curățire împlinită era reprezentată ca un act de măturare a ariei de treierat. El a arătat că fostul popor ales era atunci în curs de a fi trecut cu vederea. De asemenea, el a prezentat poporului lui Dumnezeu solia laodiceană, arătându-le astfel păcatele lor și păcatele părinților lor. El a așezat toate aceste realități în contextul „mâniei viitoare”. Lucrarea solului care a pregătit calea a reprezentat o lucrare săvârșită de unul care nu primise niciodată o educație în sistemul educațional al poporului care era trecut cu vederea.

„În Ioan Botezătorul, Domnul a ridicat pentru Sine un sol care să pregătească calea Domnului. El trebuia să aducă lumii o mărturie neclintită, muștrând și denunțând păcatul. Luca, vestind misiunea și lucrarea lui, spune: „Și va merge înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celor drepti, ca să pregătească Domnului un popor gata” (Luca 1:17).”

„Mulți dintre farisei și saducheii au venit la botezul lui Ioan, iar el, adresându-li-se, a zis: «Pui de vipere, cine v-a avertizat să fugiți de mânia viitoare? Faceți, dar, roade vrednice de pocăință; și să nu vă gândiți să ziceți în voi înșivă: Îl avem pe Avraam ca tată. Căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice din pietrele acestea copii lui Avraam. Și securea este așezată chiar acum la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu aduce roadă bună este tăiat și aruncat în foc. Eu, într-adevăr, vă botez cu apă spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, ale Cărui încălțăminte nu sunt vrednic să o duc: El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc; a Cărui lopată este în mâna Lui, și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar; dar pleava o va arde cu foc nestins» (Matei 3:7–12).”

„Glasul lui Ioan s-a înălțat ca o trâmbiță. Însărcinarea lui era: «Arată poporului Meu nelegiuirea lui și casei lui Iacov păcatele ei» (Isaia 58:1). El nu dobândise nicio învățătură omenească. Dumnezeu și natura îi fuseseră învățători. Dar era nevoie de unul care să pregătească calea înaintea lui Hristos, care să fie destul de îndrăzneț încât să-și facă auzit glasul asemenea profeților din vechime, chemând națiunea decăzută la pocăință.” Solii alese, cartea 2, 147, 148.

William Miller a fost al doilea sol care a pregătit calea pentru Solul legământului, iar persoana și lucrarea lui Miller fuseseră prefigurate de Ioan Botezătorul.

„Mii de oameni au fost conduși să îmbrățișeze adevărul predicat de William Miller, iar slujitorii ai lui Dumnezeu au fost ridicați în duhul și puterea lui Ilie pentru a proclama solia. Asemenea lui Ioan, înaintemergătorul lui Isus, cei care au predicat această solemnă solie s-au simțit constrânși să pună securea la rădăcina pomului și să-i cheme pe oameni să aducă roade vrednice de pocăință.” Early Writings, 233.

În vremea lui Hristos, iudeii cărcotași fuseseră conduși să se încreadă într-un mesaj fals despre Mesia. „Mesia” este cuvântul ebraic corespunzător cuvântului grecesc „Hristos”, care înseamnă „uns”.

Cuvântul pe care Dumnezeu l-a trimis copiilor lui Israel, vestind pacea prin Isus Hristos: (Acesta este Domn al tuturor:) Cuvântul acela, zic, îl cunoașteți, care a fost vestit în toată Iudeea și a început din Galileea, după botezul pe care l-a propovăduit Ioan; cum Dumnezeu L-a uns pe Isus din Nazaret cu Duhul Sfânt și cu putere: care umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul; căci Dumnezeu era cu El. Faptele Apostolilor 10:36–38.

Ambele „Mesia” și „Hristos” înseamnă „Cel Uns”. Hristos a fost uns la botezul Său, astfel că, din punct de vedere tehnic, El nu a fost Mesia sau Hristos până la botezul Său. Botezul Său se aliniază profetic cu coborârea îngerului din Apocalipsa capitoul zece, care a coborât la 11 august 1840, și

se aliniază, de asemenea, cu coborârea îngerului puternic din Apocalipsa capitolul optsprezece, care a coborât la 11 septembrie 2001. Cele trei repere profetice identifică manifestarea Duhului Sfânt în ploaia târzie.

Evreii cârcotași se țineau de o concepție greșită, de un mesaj profetic fals, potrivit căruia Mesia avea să instaureze o împărăție literală, pământească, în care națiunea lui Israel avea să conducă lumea. Era un mesaj fals care promitea „pace și prosperitate”.

Ubutumwa bwa William Miller bwari bufite ibice bibiri by'ingenzi. icya mbere cyari ugushyira mu bikorwa ubuhanuzi bw'ibihe bwagaragazaga kwezwa kw'urusengero, naho icya kabiri kikaba kwari ukwanga kwe gusobanura kwa Gatolika ku birebana n'Ubwami bw'imyaka igihumbi, ibyo Abaporotesitanti bakundaga kwemera. Iyo myumvire y'ibinyoma ku Bwami bw'imyaka igihumbi, yasobanuraga ko ari imyaka igihumbi y'amahoro n'uburumbuke, yari yaragereranyijwe n'imyumvire y'ibinyoma ku bwami bwa Mesiya yari ifitwe n'Abayahudi bajyaga impaka z'urudaca.

Acei doi martori identifică o solie contrafăcută a ploii târzii, care promite „pace și prosperitate” în a treia și ultima împlinire a istoriei solului care pregătește calea pentru ca Solul Legământului să vină deodată la templul Său. Acea falsă solie a ploii târzii este identificată ca o solie de „pace și siguranță”, în contrast cu solia lui Ioan Botezătorul, care a arătat că „orice pom care nu aduce roadă bună este tăiat și aruncat în foc”, atunci când vine „mânia viitoare”. Ea a fost de asemenea reprezentată prin identificarea făcută de Miller, potrivit căreia nu vor fi o mie de ani de pace, așa cum învață catolicismul, căci atunci când Domnul Se va întoarce, El va nimici pământul cu strălucirea venirii Sale.

Și vouă, care sunteți întristați, odihnă împreună cu noi, când Domnul Isus Se va descoperi din cer cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, departe de fața Domnului și de slava puterii Lui. 2
Tesaloniceni 1:7-9.

Cei dintâi doi soli care au pregătit pentru ca Solul Legământului să intre în legământ cu un nou popor ales demonstrează că o falsă solie a ploii târzii despre „pace și siguranță”, care a fost formulată în a treia generație a adventismului laodicean, a fost concepută de Satana pentru a împiedica adventismul laodicean din a patra generație să recunoască rolul Islamului, așa cum este reprezentat în a treia Nenorocire.

În procesul de curățire împlinit pentru cei reprezentați de fiii lui Levi, Cel care vine după Ioan Botezătorul urma să-Și curețe temelnic aria și să o „purifice” cu vânturătoarea care este în mâna Sa. Această lucrare este împlinită prin Cuvântul Său.

„A cărui lopată este în mâna Lui, și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar.” Matei 3:12. Acesta a fost unul dintre momentele de curățire. Prin cuvintele adevărului, pleava era despărțită de grâu. Fiindcă erau prea vani și prea neprihăniți în ochii lor ca să primească mustrarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de smerenie, mulți s-au îndepărtat de Isus. Mulți încă fac același lucru. Sufletele sunt puse astăzi la probă, așa cum au

fost acei ucenici în sinagoga din Capernaum. Când adevărul este adus acasă la inimă, ei văd că viețile lor nu sunt în armonie cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei schimbări depline în ei înșiși; dar nu sunt dispuși să ia asupra lor lucrarea de lepădare de sine. De aceea se mânie atunci când păcatele lor sunt descoperite. Pleacă jigniți, așa cum L-au părăsit ucenicii pe Isus, murmurând: „Vorbirea aceasta este prea de tot; cine o poate suferi?”” Hristos, Lumina lumii, 392.

Mesajul ploii târzii este „dezbateră” din capitolul doi al lui Habacuc și este alcătuit din cuvintele adevărului, care despart pleava de grâu. Acea despărțire este curățirea săvârșită de Solul Legământului. În istoria millerită, mesajul din capitolul opt al lui Daniel, versetul paisprezece, a produs o curățire atunci când a eșuat pentru prima dată și a adus timpul de zăbovire din capitolul doi al lui Habacuc și parabola celor zece fecioare din capitolul douăzeci și cinci al Evangheliei după Matei. Când mesajul Strigătului de la Miezul Noptii s-a împlinit în cele din urmă la 22 octombrie 1844, el a produs o curățire și mai mare. Atunci Solul Legământului a venit pe neașteptate și a început curățirea și purificarea finală. Mișcarea care trecuse prin primele două dintre cele trei purificări și curățiri a căzut la a treia și a fost trimisă în pustia Laodiceei în 1863.

În istoria millerită, protestanții au fost mai întâi curățiți prin cuvintele adevărului; după aceea, mișcarea primului înger a fost curățită la sosirea celei de-a treia solii de încercare. Dar aceia care fuseseră ziditorii templului millerit în timpul celor patruzeci și șase de ani, de la 1798 până la 1844, au căzut la cea de-a treia probă, care a sosit la 22 octombrie 1844, deși au împlinit în chip desăvârșit parabola celor zece fecioare.

„Mulți dintre cei care au ieșit să întâmpine pe Mire, sub mesajele primului și celui de-al doilea înger, au respins pe al treilea, ultimul mesaj de încercare care trebuie să fie dat lumii, iar o poziție asemănătoare va fi adoptată când va fi făcută ultima chemare.”

„Fiecare aspect al acestei parabole trebuie studiat cu grijă. Suntem reprezentați fie de fecioarele înțelepte, fie de cele nechibzuite.” Review and Herald, 31 octombrie 1899.

Istoria profetică care a început la venirea celui de-al treilea înger, la 22 octombrie 1844, a fost un eșec și s-a încheiat odată cu răzvrătirea din 1863. Până în 1850, sora White a consemnat următorul mesaj.

„Domnul mi-a dat o viziune, în 26 ianuarie, pe care o voi relata. Am văzut că unii dintre copiii lui Dumnezeu erau nesimțitori și adormiți; nu erau decât pe jumătate treji și nu-și dădeau seama de timpul în care trăiam acum; și că „omul” cu „peria de praf” intrase și că unii erau în primejdie să fie măturați. L-am rugat stăruitor pe Isus să-i mântuiască, să-i mai cruțe puțin și să-i lase să-și vadă grozava primejdie, pentru ca să se poată pregăti înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu. Îngerul a spus: „Nimicirea vine ca un vârtej puternic.” L-am rugat stăruitor pe înger să aibă milă și să-i salveze pe aceia care iubeau lumea aceasta, erau legați de averile lor și nu erau dispuși să se desprindă de ele și să le jertfească pentru a-i grăbi pe soli în drumul lor, ca să hrănească oile flămânde, care pierreau din lipsă de hrană spirituală.

„Când am privit suflete sărmene murind din lipsa adevărului prezent și pe unii care mărturiseau că cred adevărul lăsându-le să moară, prin reținerea mijloacelor necesare pentru

înaintarea lucrării lui Dumnezeu, privilegiata a fost prea dureroasă, și L-am rugat pe înger să o îndepărteze de la mine. Am văzut că, atunci când cauza lui Dumnezeu cerea o parte din averea lor, asemenea tânărului care a venit la Isus, [Matei 19:16–22.], ei plecau întristați; și că, în curând, urgia copleșitoare va trece peste ei și le va mătura toate bunurile, iar atunci va fi prea târziu să jertfească bunurile pământești și să-și strângă o comoară în cer.” Review and Herald, 1 aprilie 1850.

În anul 1850, omul cu peria de praf sosise deja. La 22 octombrie 1844, Solul legământului venise deodată la templul Său și începuse lucrarea de curățire și de purificare a fiilor lui Levi.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Astăzi sufletele sunt puse la probă și încercate, iar mulți trec pe același teren călcat de cei care L-au părăsit pe Hristos. Când sunt puși la probă prin Cuvânt, ei Îl resping pe Învățătorul divin. Când sunt muștrați pentru că viața lor nu este în armonie cu adevărul și neprihănirea, se întorc de la Mântuitorul; iar hotărârea lor, asemenea aceleia a ucenicilor ofenși, nu este niciodată revocată. Ei nu mai umblă cu Hristos. Astfel se împlinesc cuvintele: «A cărui vânturătoare este în mâna Lui, și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar.»” Signs of the Times, 15 mai 1901.